

10. Abstenența greșită (4:1-5)

4:1-5: Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, 2 abātuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu

în însuși cugetul lor. 3 Ei opresc căsătoria și întrebuintarea bucatelor pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei care cred și cunosc adevărul. 4 Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulțumiri, 5 pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.

După Scriptură, biserica lui Isus, credincioșii au – cum s-ar spune – un drum de făcut: de la chemarea de către Domnul până la ținta minunată, la care îi duce El (cf. Matei 4:19; Fil. 2:13,14; Evrei 12:1). În Cuvântul lui Dumnezeu auzim mai ales ce a făcut, face și va face Dumnezeu cel viu, Domnul nostru Isus Cristos, pentru ca noi să ajungem la țintă; în imnul cristic precedent (3:16) este vorba despre aceasta într-un mod impresionant. În Scriptură se mai spune apoi însă și despre faptul că avem de mers pe calea uceniciei lui Cristos și cum trebuie să fie întreaga noastră ascultare a credinței în comportament, în lucrare și suferință. Și nu în ultim rând, în Scriptură ni se mai spune: „Ai grijă să nu apuci pe o urmă greșită și să te rătăcești de pe calea bună!“ Și pasajul nostru biblic este de acest gen, la fel ca deja 1 Tim. 1:3-11. Și acest pasaj este o avertizare divină, altfel spus: un semn de atenționare pe cale.

10.1 Duhul lui Dumnezeu

Dar Duhul spune lămurit, adică „explicit“ (v. 1a). *Dar*: în ciuda minunatei taine descoperite nouă, taina credinței în Isus Cristos (cf. 3:16), o astfel de avertizare este totuși necesară. *Duhul spune*: Duhul lui Dumnezeu este cel prin care ne dă Dumnezeu aceste semnale de avertizare. Pentru noi, aceasta se produce în mesajul Scripturii. Duhul lui Dumnezeu ne-a dat cândva Scriptura; El Se leagă acum de Scriptură, El vorbește astăzi prin Scriptură (cf. 2 Tim. 3:16; 2 Petru 1:21). Domnul nostru spune despre Duhul Sfânt: „... va lua din ce este al Meu și vă va descoperi“ (Ioan 16:14). Iar apostolul Pavel scrie: „Să nu treceți peste ‚ce este scris‘“ (1 Cor. 4:6). Se poate să ni se amintească numai ceea ce știm deja. Este deci cu atât mai important să trăim în Scriptură, în întreaga Scriptură, tocmai pentru ca Duhul lui

Dumnezeu să ne poată aminti în anumite situații pasajele biblice corespunzătoare, atunci, când mesajul lor este actual pentru noi sau pentru alții. Dincolo de ceea ce este scris, dincolo de mesajul Dumnezeului nostru, al Domnului nostru Isus Cristos, scris o dată pentru totdeauna și consemnat pentru noi în Scriptură, nu avem voie să trecem, nu avem voie să adăugăm nimic la el (1 Cor. 4:6; Apoc. 22:18). Însă ceea ce este scris aici trebuie respectat cu toată atenția (cf. Apoc. 22:19).

10.2 Lepădarea de credință

Ce afirmație despre Duhul lui Dumnezeu din Scriptură este avută în vedere în pasajul nostru biblic? *În vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință* (v. 1a).

10.2.1 Conform Scripturii, există *vremurile din urmă*, ultima parte a drumului bisericii lui Isus cu puțin înainte de revenirea Domnului nostru și de încheierea istoriei lumii. Acestea sunt *vremurile* în care biserica va recunoaște după semnele menționate în Scriptură că va ajunge curând la țintă, *vremurile* în care Dumnezeu îi va trece prin ultima Sa încercare și-i va aduce la maturitatea finală. În aceste *vremuri din urmă*, Satan devine „nervos“, pentru că nu-i va mai putea ataca deloc pe urmașii lui Isus; Scriptura spune că el este foarte mânios, pentru că știe că mai are doar puțin timp la dispoziție (Apoc. 12:12). De aceea sunt atacurile lui deosebit de înverșunate și de aceea își aruncă în luptă și ultimele rezerve, demoni și oameni. Când se vor produce în sfârșit evenimentele – cu Israel, cu biserica lui Isus și cu lumea și natura –, care sunt vestite în Scriptură ca semne prevestitoare ale revenirii lui Isus, biserica va fi cu atât mai mult chemată la veghere, dar și la pregătire (Daniel 12:7b; Matei 24:7,9,14,24,42; Luca 21:28; 2 Tes. 2:3-5; Apoc. 13:1 și urm.).

10.2.2 Cum se produce atacul general al vrăjmașului în lume, aflăm în Scriptură în mai multe pasaje, de exemplu 2 Tes. 2:3 și urm. și Apoc. 13:1 și urm. Ce urmări va avea acesta în biserica lui Isus aflăm, printre altele, aici: *unii se vor lepăda de credință*, vor părăsi urma și ucenicia lui Isus, vor ieși din ceata

urmașilor Lui. În această privință, nimeni nu are voie să fie sigur de sine (1 Cor. 10:12). Însă în *Cristos* putem să fim siguri (Ioan 10:28 și urm.; Rom. 8:38 și urm.), privind cu încredere spre El (Evrei 12:2).

Deja în una din scrisorile Sale anterioare, cea de-a doua adresată bisericii din Tesalonic, Pavel a scris despre marea lepădare escatologică (2 Tes. 2:3). Aici, în schimb, el scrie foarte reținut despre *unii*, care se vor lepăda de credință. Cine este „în rădăcinat și întemeiat“ în *Cristos* (Col. 2:7), cine rămâne în părtășia Sa permanentă (Ioan 15:4), acela nu se leapădă. Numai cine nu are aici „rădăcini“, ci trăiește la distanță de Isus, acela va face parte dintre cei apostatați (Luca 8:13). Cu atât mai important este să avem grijă de propria noastră părtășie netulburată cu Domnul nostru și să-i influențăm și pe alții în acest sens prin propovăduire, consiliere spirituală și mijlocire.

10.3 Amăgirea

Cei astfel apostatați *se vor alipi de duhuri înșelătoare* (v. 1b).

10.3.1 Omul, care se desprinde de Isus, nu este apoi propriul său stăpân, ci fără să-și dea seama se agață de alții. Cine nu se orientează după Isus trebuie să se orienteze după alții. Cine nu se uită în sus la Isus, în căutare de călăuzire și indicații pe cale, trebuie să privească la alții.

10.3.2 Nu numai oamenii preiau conducerea celor astfel lepădați de credință, ci și *duhurile înșelătoare* sau „care duc la rătăcire“, agenții invizibili ai lui Satan, care fac acest lucru. Cine nu-l ia în calcul pe acest vrăjmaș ciudat al lui Dumnezeu și al oamenilor nu a înțeles încă gravitatea situației noastre, așa cum ne-o arată Biblia. Cu toate acestea, diavolul este în orice caz un vrăjmaș biruit definitiv de Isus în Ghetsimane și la Golgota. Ce-i drept, el mai „dă târcoale și astăzi ca un leu care răcnește“, însă cum ar veni „dă târcoale numai pe afară; nu îndrăznește să se apropie de noi, dacă suntem la Isus“ (1 Petru 5:8; Ef. 6:10 și urm.). Iată un mesaj duhovnicesc, care s-a confirmat adesea: „Satan fuge, dacă te vede cu Isus“.

10.3.3 Duhul lui Dumnezeu vrea să ne conducă și să ne mențină pe urmele și în ucenicia lui Isus (Rom. 8:14), vrea să ne transforme după chipul Lui (cf. Gal. 4:19), vrea să ne facă să lucrăm după planul și voia Lui și să ne ducă la țintă (Rom. 8:14-17). Duhurile celui rău, în schimb, vor să ne călăuzească, să ne mențină pe urmele și în ucenicia celui rău, ale diavolului, să ne transforme după chipul lui, să ne pună să lucrăm faptele lui rele și să ne ducă la pierzare. Căci diavolul nu se bucură de pacea noastră cu Dumnezeu și de bucuria vieții veșnice (cf. Gen. 3).

10.3.4 La Domnul nostru, în biserica Sa există *învățătură*, indicații clare, înțelegerea, priceperea lucrării mântuitoare ținute a lui Dumnezeu pentru împlinirea marilor Sale planuri revelate nouă și pentru a gândi împreună cu El, și în vorba și fapta noastră, și în strădania noastră pentru alții. Și la vrăjmaș există *învățăături, învățăturile dracilor*. Poate sunt gânduri și idei fascinante, captivante, de care omul este infectat, ba chiar vrăjit. De-a dreptul „epidemii“ de ideologii bântuie întregi generații de oameni și îi „cuplează“ spiritual să gândească la fel. Cine are simțurile ascuțite de Duhul și Cuvântul lui Dumnezeu poate să recunoască: aici nu sunt la lucru numai oameni, aici „domnesc“ „duhurile răutății care sunt în locurile cerești“ (Ef. 6:12). Strategia evidentă parțial mondială a celui rău, a vrăjmașului personal, extrem de viclean, face acest lucru deosebit de clar (cf. Matei 24:9; Apoc. 3:10; 13:3,4,14; 16:13,14,16). Însă aici este și lucrarea oamenilor; ei determină în primul rând ca și membrii bisericii „să se lepede de credință“. Acești membri ai bisericii sunt amăgiți să *se alipească de duhurile înșelătoare și de învățăturile dracilor*. Însă Domnul nostru a venit „ca să nimicească lucrările celui rău“ (1 Ioan 3:8):

10.4 Calomnia

Ce folosesc acești oameni? Vorba și comportamentul: *fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni* (v. 2a). Și martorii lui Isus fac uz de vorbă și comportament ca să-i conducă și să-i mențină pe oameni la Isus și în ucenicia Lui.

10.4.1 *Oamenii care vorbesc minciuni* vor în schimb să abată de pe cale; pentru aceasta folosesc și ei vorba, însă vorba mincinoasă, pentru că sunt urmașii marelui mincinos de la început, ai lui Satan (Gen. 3; Ioan 8:44). Minciuna lor se referă de aceea în special și la ceea ce a fost deja marea minciună a vrăjmașului față de primii oameni: la ce este Dumnezeu și la ce este omul și la modul în care omul poate să trăiască și să se mântuie singur. Această minciună vrea să-l prostească pe om că nu are nevoie de Dumnezeu, ci că poate să-și fie propriul dumnezeu și că numai în felul acesta este cu adevărat fericit. Această este marea minciună satanică pentru omenire. *Oamenii, care vorbesc minciuni*, despre care este vorba aici, sunt ei înșiși oameni înșelați, mincinoși mințiți; Satan își bate joc de ei.

10.4.2 Acești mincinoși nu-i duc pe oameni la rătăcire numai prin vorba lor, ci și prin comportamentul lor: fățarnicia. Ei nu vor să arate care este cu adevărat starea lor, ce se întâmplă în lăuntrul lor. Nu vor să-și arate adevărata față. De aceea își pun o mască. În textul original, expresia este legată de cuvântul pentru masca din teatrul antic. Ei se prefac a fi altfel decât sunt, într-un alt rol decât cel pe care-l joacă cu adevărat. Isus vorbește despre „lupi în haine de oi“ (Matei 7:15); despre vrăjmaș, Isus vorbește ca despre un „lup“ (Ioan 10:12). Dar ei se prefac efektiv, de parcă și ei ar fi oile Bunului Păstor, ajutoarele lui; însă în realitate, ei fac lucrarea vrăjmașului.

10.5 ... însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor (v. 2b)

10.5.1 În antichitate, sclavii purtau un semn făcut cu *fierul roșu*, ca un semn de neșters al stăpânului lor. Acei amăgitori sunt de partea vrăjmașului, s-au dat să fie proprietatea lui, i s-au vândut (cf. 1 Împ. 21:20); căci Domnul nostru spune: „Oricine trăiește în păcat este rob al păcatului“ (Ioan 8:34). Și pentru că sunt ai vrăjmașului, ei sunt și *însemnați cu fierul roșu*, care-i caracterizează ca fiind ai lui.

10.5.2 Și pentru că acest însemn cu fierul roșu, acest semn

că sunt proprietatea cuiva, are legătură cu vina, de aceea este un *însemn cu fierul roșu în cugetele lor*. Aici este vorba de vină, care constă în final din faptul că mâna păcii, găurită de cuie pe cruce pentru noi, adică oferta milostivă, plină de dragoste a Celui care ne-a răscumpărat scump cu sângele și viața Sa (1 Cor. 6:20; 1 Petru 1:18 și urm.), a fost respinsă cu dispreț. Nu, ei nu au pace cu Dumnezeu, chiar dacă se prefac că este altfel.

10.5.3 Pavel se așteaptă deci ca acest fel de oameni să lucreze și în biserică și că vor atrage la sine membrii ai bisericii. Cu cât se apropie mai clar revenirea Domnului nostru Isus Cristos – care poate fi dedusă după alte semne premergătoare –, cu atât trebuie să fim mai veghetori și în această privință.

10.6 Ei opresc căsătoria și întrebuințarea bucatelor... (v. 3a)

10.6.1 Când este vorba despre înșelătorii, s-ar putea să ne gândim în primul rând la cele care îndeamnă la neseriozitate, la a fi efectiv ca lumea, la nestăpânire în diferite domenii. Și apoi suntem liniștiți și fără nici o grijă, dacă nu auzim așa ceva. Cu atât mai mirați putem să fim când citim aici despre cu totul altceva, nu despre superficialitate, ci despre o problemă aparent profundă: oamenii își refuză dreptul la căsătorie și familie și se dedică unui post sever. Și vrăjmașul este extrem de flexibil în strădania lui de a-i îndepărta din nou pe oameni de Isus și de harul Lui. Orice metodă este bună pentru el, doar pentru ca vreunul să renunțe din nou cu dispreț la harul primit de la Dumnezeu în Isus Cristos (cf. Gal. 2:21). Pentru aceasta el le acordă oamenilor și o „profundă seriozitate morală“, ba chiar să-și aibă propria lor „religie“, una preluată de la alții sau una concepută după bunul lor plac și propria lor minte.

10.6.2 În vremea când a trăit Pavel, în lumea greco-romană au existat nu puțini oameni care credeau că formează superclasa morală și religioasă, „ființe spirituale efective“, asemenea zeilor. De aceea nu se căsătoreau și nici nu mâncau la fel ca ceilalți oameni; la multe lucruri renunțau ca nefiind demne de ei. În

felul acesta ei credeau că au reușit deja să urce foarte sus pe scara autoeliberării, autorealizării, autodivinizării. Dar unde ajungeau cu aceasta? Ei erau asemenea unui melc, care-și părăsește disprețuitor semenii de pe frunze și reușește să urce foarte sus pe un zid de piatră.

10.6.3 Iar acum, reprezentanții acestor orientări se aflau deja în fața ușilor tinerelor biserici și ale creștinilor individuali. Ei încercau să le explice oamenilor că ceea ce aveau ei era ceva pentru „începătorii” spirituali, pentru „cei cu mijloace religioase medii”. În schimb la ei, oamenii ar ajunge departe; ar deveni bogați spiritual și foarte mari.

10.6.4 Omul își impunea aici după propria lui alegere și fan-tezie lucruri care nu-i venea greu să le facă, prin a căror respectare el credea însă că devine mare și important. Omul își construise singur scara pe care urca acum. Însă prin toate acestea, omul urca spre nicăieri, departe de Cel care este singur izvorul vieții (Ps. 36:9), marele Dumnezeu. „Ei țeș pânze de păianjen și caută mii de arte și se depărtează de țintă” (Matthias Claudius). Da, este o jignire pentru Dumnezeu ca omul să-I întoarcă cu o asemenea mândrie spatele, Lui și ofertei harului Lui. Iar „Dumnezeu stă împotriva celor mândri” (1 Petru 5:5).

10.6.5 Desigur, Dumnezeu poate să-Și călăuzească copiii și în așa fel, încât să nu se căsătorească, la fel cum nu S-a căsătorit Domnul nostru Însuși, ca apostolul Pavel și mulți alții. Însă aceasta nu face parte din modalitatea oamenilor de a dobândi mântuirea; însă pentru unul sau altul poate să fie un pas al ascultării, după ce Dumnezeu i-a dăruit deja mântuirea. Dacă omul vede lucrurile așa, atunci nu este mândru de celibatul lui și nu-i disprețuiește pe ceilalți care au fost călăuziți altfel de Dumnezeu în această privință. De asemenea, el nici nu impune cuiva celibatul ca cerință și nici nu declară celibatul drept o stare specială a vieții de creștin.

10.6.6 Și creștinii pot să postească, nu numai din motive de sănătate și de siluetă, ci pentru a se putea concentra mai bine

asupra rugăciunii, de exemplu pentru mijlociri deosebite (cf. Matei 4:2; 6:17; Luca 2:37; Fapte 13:2; 14:23; 2 Cor. 6:5; 11:27). Însă nici postul nu procură o treaptă mai înaltă a calității de creștin, ci face parte, la fel ca multe altele, din slujba pe care un om, după ce a fost iertat, o face pentru Domnul lui din dragoste și recunoștință.

10.6.7 Iese în evidență cât de aspru se împotrivește Pavel mereu nu numai la decăderea morală din biserică și celor care vor să-i înșele pe membrii bisericii la aceasta, ci și față de oamenii care aduc în biserică concepții de genul celor menționate în pasajul nostru. De ce? Cu lucruri de felul acesta este distrusă și părăsită întreaga Evanghelie despre harul nemeritat al lui Dumnezeu. Iar dragostea Tatălui, prin care El Și-a dat Fiul pentru noi, și jertfa Domnului nostru Isus Cristos de la Golgota sunt disprețuite, dacă omul crede că poate să se descurce și fără neprihănirea păcătosului numai prin har și că nu mai are nevoie de ea, pentru că a ajuns prin fapte proprii la un nivel special al calității de creștin, pentru că a ajuns atât de „minunat de departe”.

Este bine, dacă și noi suntem azi atât de alarmați în bisericile noastre, când – în acest mod sau în altul asemănător, cu care mulți poate s-au obișnuit deja – Evanghelia este distrusă și Mântuitorul păcătoșilor este părăsit. „Lumea a devenit altfel”, s-a accentuat mult în ultimele secole. Însă omul a rămas același, de mii de ani până în ziua de azi, și în înclinația lui de a se lăuda în autoproslăvire ne bună că este superior harului lui Dumnezeu în Isus Cristos și de a se baza pe propriile sale fapte „evlavioase”. Da, în vremurile din urmă trebuie luată în calcul o acutizare mondială a acestei dorințe, așa cum spune pasajul nostru din Scriptură (v. 1).

10.7 Dumnezeu a făcut bucatele *ca să fie luate cu mulțumiri de către cei care cred și cunosc adevărul* (v. 3b)

10.7.1 Dumnezeu este Cel care a făcut și a dat totul. El stăpânitor în centru în mesajul Sfintei Scripturi, și aici: Dumnezeu slăvit, nu autoproslăvitul om, nici cel evident nelegiuit,

nici cel aparent evlavios, nici cel ușuratic și nici pretins profund sincer.

10.7.2 Darurile pe plan spiritual sunt create și ne sunt date de Dumnezeu: Cuvântul Său, harul Său, Duhul Său, calitatea de copii ai lui Dumnezeu, speranța mare, sigură. Și create și date de Dumnezeu sunt și toate lucrurile din lumea naturală, la fel și bucatele.

10.7.3 *Credincioșii* primesc cu *mulțumire* ceea ce a creat și a dat Dumnezeu. Numai așa își împlinesc corect darurile bune ale lui Dumnezeu scopul lor deplin, dacă trezesc în noi recunoștința. *Mulțumirea* înseamnă mai mult decât doar să spunem scurt: „Mulțumesc!“ Ea înseamnă și aici nu doar rugăciunea de la masă, care era vie deja în Israelul vechi-testamental și acum cu atât mai mult în creștinismul primar. Este așa și la noi astăzi?

Mulțumirea se referă la circuitul minunat și sfânt dintre Dumnezeu și om, circuitul pentru care ne-a creat Dumnezeu inițial pe noi, oamenii, pe care Isus l-a trăit în mod desăvârșit în zilele Lui pământești și în care îi include acum pe toți cei care cred în El. „În Cristos“ el poate să devină realitate și în viața noastră: Dumnezeu dăruiește și omul mulțumește. Dumnezeu dă și omul I se dăruiește. Dumnezeu iubește și omul Îl iubește la rândul lui pe Dumnezeu și-L slujește, iar din această perspectivă, în dragostea lui Isus, îi slujește pe oameni. Acest circuit viu al dragostei și al slujirii pentru Dumnezeu și prin Dumnezeu pe oameni, cât și lucrurile create este în același timp adevărata împlinire a sensului vieții noastre (cf. Rom. 12:1).

Păcatul nu este nimic altceva, decât „dereglarea fatală a circuitului“, la care s-a ajuns între noi și Dumnezeul nostru: Dumnezeu, ce-i drept, dăruiește, dar omul nu mulțumește. Dumnezeu iubește, dar omul nu-L mai iubește înapoi. Dumnezeu dă și omul nu I se dăruiește.

10.7.4 Din această *mulțumire* cu privire la ceea ce a creat Dumnezeu, face parte faptul ca omul să aibă înaintea lui Dumnezeu, a Domnului, o relație responsabilă față de natura încre-

dițată lui și prin El să fie responsabil și față de ceilalți oameni, față de celelalte lucruri create și față de generațiile următoare. A fi și a rămâne conștient de aceasta, că Dumnezeu este Creatorul, că ne-a încredințat nouă, oamenilor, acest pământ și că odată vom da socoteală înaintea Lui, se poate să ne îndrume în relația noastră cu lucrurile create, mici și mari, în așa fel, încât comportamentul nostru să poată deveni exemplar și pentru alții.

10.7.5 Cel care crede în Isus răspunde corect la primirea darurilor bune ale lui Dumnezeu, prin faptul că-I mulțumește lui Dumnezeu și prin faptul că folosește în mod corect cele primite (cf. Gal. 6:10). Pavel vorbește aici despre cei care cred ca fiind cei *care cunosc adevărul*. Isus Cristos este „Adevărul“ (Ioan 14:6). A-L cunoaște pe Isus înseamnă – conform uzanței lingvistice biblice – mai ales a trăi în părtășie cu El. Prin El cade lumină asupra întrebărilor și a relațiilor noastre: acum putem să știm cine este Dumnezeu, cine suntem noi, oamenii și cum este bună relația noastră cu Dumnezeu: nu cu despotism omenesc, nici cu despotism criminal sau aparent sus-pus moralmente, ci prin faptul că trăim pe deplin sub stăpânirea lui Dumnezeu, așa cum a trăit Isus cu Tatăl în viața Sa pământească, și fiind zi de zi și ceas de ceas în întregime la dispoziția Lui.

10.8 *Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulțumiri, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune (v. 4-5).*

10.8.1 Dumnezeul bun creează numai lucruri bune (cf. Iacov 1:17), întreaga creație și ceea ce primim din mâna Creatorului drept hrană. Ce-i drept, omul căzut în păcat a produs multă încurcătură și distrugeri în creație, însă creația lui Dumnezeu a rămas și este cu toate acestea bună. Chiar dacă este marcată de imperfecțiunile păcatului, ea are totuși caracteristica nobilă de a fi creația lui Dumnezeu. Cine trebuie să devină altfel este omul. Și el poate și are voie să devină altfel. În ce mod? Scriptura răspunde: „Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă“ (2 Cor. 5:17).

10.8.2 În perioada creștinismului primar, în lumea în care trăia Pavel circula ideea, că un dumnezeu rău, potrivit ar fi creat lucrurile materiale, vizibile, chiar și corpul omenesc. Dacă omul vroia să se pună de partea Dumnezeului bun, strălucitor, care este o ființă pur spirituală, atunci și el trebuia să fie o ființă pur spirituală și să se despartă de tot ce este material, din substanță grosolană. Aceste idei sunt complet străine de Biblie. Dumnezeul viu este mai degrabă unicul Creator și Domn; omul, ajuns la pace și la părtășie cu Dumnezeu în Cristos, care prin aceasta a devenit copilul lui Dumnezeu, poate să primească cu liniște mare, bucuroasă, recunoscătoare și lucrurile materiale pe care le-a creat Tatăl lui ceresc, pe care le-a creat și pentru el și i le-a dăruit. Dacă iese așa în întâmpinarea Dăătorului și a darurilor, cu mulțumire, laudă și dragoste, *nimic nu este de lepădat*.

10.8.3 Tocmai așa folosește omul corect și darurile lui Dumnezeu, pe care le-a primit: prin faptul că lasă Cuvântul lui Dumnezeu să-i vorbească și prin faptul că-L roagă pe Dumnezeu să-L călăuzească prin Duhul Lui cum să folosească darurile primite. În felul acesta, ceea ce primește omul, și dacă este o nouă recoltă, este *sfințită prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune*.

Ceea ce urma să fie sfințit în Israelul vechi-testamental, trebuia să fie pus pe altar. La fel este călăuzit și azi omul, care crede în Isus, omul „în Cristos“, prin Cuvântul lui Dumnezeu, să pună tot ce a primit înaintea lui Dumnezeu pe altar, să-i predea totul în întregime, în plus în special propria sa viață (cf. Rom. 12:1 și urm.). Prin aceasta va ajunge să înțeleagă foarte bine și cum trebuie să-și împartă corect veniturile înaintea lui Dumnezeu: ce poate să folosească cu conștiința împăcată pentru sine și ai săi și ce poate să folosească încrezător, liniștit și în dragoste și mulțumire pentru răspândirea Evangheliei în întreaga lume și având în vedere și nevoile materiale de departe și de aproape. Este bine dacă „sfințim“ și veniturile noastre – salariul, plata, pensia etc. – în așa fel, încât punem totul pe altarul lui Dumnezeu și ne lăsăm călăuziți de ochii lui Dumnezeu în privința lor (cf. Ps. 32:8), cum să administrăm corect toate aceste venituri. Ce va însemna oare, atunci când Domnul nostru ne va spune cândva, în harul Său: „Bine, rob bun și credincios“, roabă bună și credincioasă, „ai fost

credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău“ (Matei 25:21).

Studiu biblic despre 1 Timotei 4:1-5

1. Introducere

Un melc stătea împreună cu alți semeni de-ai lui pe niște frunze grase și zemoase, aproape de pământ și aproape de zidul casei. Dar apoi i s-a părut prea puțin lucru să stea mereu aici și să se mulțumească cu hrana atât de ușor accesibilă. S-a simțit superior celorlalți melci și a început să urce pe zidul casei, mai sus și tot mai sus. Dar acolo nu se găsea hrană. A început să sufere de foame și de sete.

Pentru noi, oamenii, este foarte ușor să ajungem la ce este cel mai important: Dumnezeu în Isus Cristos. El este izvorul vieții pentru timp și eternitate (Ps. 36:9; Ioan 7:37-39). Și accesul la acest izvor se numește har, este dar pur. Aici este „viață din belșug“. Da, „din belșugul Lui“ putem să luăm „har după har“ (Ioan 1:16). Însă vrăjmașul ciudat al lui Dumnezeu și al oamenilor, care „ne urăște pentru că suntem preaiubiții lui Dumnezeu“, nu se bucură pentru harul nostru – viața și mântuirea. El vrea cu orice preț să ne îndepărteze din nou de acest izvor, de Domnul nostru și de harul Lui. Pentru aceasta se folosește de oameni și de forțe demonice. Pe unii vrea să-i determine să se ducă, cum ar veni, în „jos“ – în desfrâu, în murdărie –, pentru că evlavlia ar fi aparent atât de plictisitoare și neinteresantă. Iar pe cei, cu care acest lucru nu-i reușește, vrea să-i ducă se pare în „sus“. Ei își fac, cum ar veni, o scară din niște constrângeri omenești autoimpuse, pe care se gândesc să urce în sus, ca să nu mai depindă de harul și de îndurarea lui Dumnezeu și „să devină ceva deosebit“. Astfel de ținte impuse au fost cândva la ordinea zilei în cultura elenă, atunci când

Evangelhia a ajuns aici. Și astăzi se întâmplă din nou la fel, în tot felul de moduri și din cele mai diferite aspecte. Omul vrea să treacă dincolo de harul dăruit de Dumnezeu în Isus Cristos; harul i se pare prea „puțin“, prea „primitiv“. Omul vrea să se elibereze singur și să se „ridice“ prin eforturi proprii. El vrea să aibă conștiința faptului că „a reușit să ajungă atât de minunat de departe“. Dar în timp și spațiu, soarta lui nu este cu nimic mai bună decât cea a melcului, care s-a urcat sus, pe zidul casei.

2. Întrebări pregătitoare

A cui treabă este să-i îndepărteze pe oameni în felul acesta de izvorul vieții? Care este la unii oameni rezultatul acestei amăgiri? Când este o astfel de călăuzire spre rătăcire un pericol deosebit (v. 1)? Ce-i caracterizează pe oamenii care-i îndepărtează pe alții de Dumnezeu, de Isus Cristos (v. 2)? Care au fost în vremea aceea treptele pe scara preferințelor omenești autoinventate, pe care omul se gândea să le urce și care sunt ele astăzi (v. 3)? Cum acceptă creștinii corect darurile spirituale și materiale ale lui Dumnezeu și cum răspund ei corect la aceste daruri (v. 3)? Cum folosesc creștinii în mod corect și darurile materiale bune ale lui Dumnezeu? Care este aici indicația și călăuzirea corecte?

3. Tema

Omul autoprosălăvit vrea să urce peste darul harului lui Dumnezeu – neprihănirea păcătosului numai prin har – cu forțe proprii și într-un mod autoinventat. – Comportamentul greșit față de darurile bune ale lui Dumnezeu și administrarea lor corectă.

4. Structura

- a) Care este deja dintotdeauna pericolul pentru credincioși, care se acutizează pe ultima parte a căii (v. 1).
- b) Forțe spirituale nevăzute, demonice, viclene sunt la

lucru cu „învățăturile“ lor – asemenea unor negustori care înșeală, convingându-i pe băștinașii unor meleaguri îndepărtate să le dea aurul și perlele lor veritabile în schimbul unor lucruri care sclipesc, dar care nu au nici o valoare.

- c) Cu vorbăria lor, ei le recomandă oamenilor ca faptă „de evlavie“, care se pretinde că-l duce pe om și mai sus, astfel încât nu mai are nevoie de harul lui Dumnezeu, în schimbul harului atotsuficient al lui Dumnezeu în Isus Cristos.
- d) Care este răspunsul corect și folosirea corectă a darurilor spirituale și naturale ale lui Dumnezeu: să mulțumim și să punem totul în mâinile lui Dumnezeu și la dispoziția Lui, chiar și pe noi înșine; și prin Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciune să primim călăuzire pentru folosirea lor corectă.

5. Încheiere

„Autorealizarea“ este vie astăzi printre mulți ca un mare program și un mare scop, legat de care nu puțini sunt cei care iau în calcul o reîncarnare superioară a omului; aceasta este rețeta pentru modul în care oamenii ar putea să urce singuri în sus și există o mulțime de adepți printre apărătorii învățăturilor vindecătoare din estul Asiei, până la „creștini“, care se consideră a fi de „calitate superioară“. Este o grea jignire la adresa lui Dumnezeu, al cărui har este disprețuit, și o cursă într-un deșert fatal chiar pentru om, dacă părăsește și „aruncă“ din nou „harul atotsuficient“ (cum spuneau bătrânii“; Gal. 2:21; 5:4). Vrăjmașul și-ar împlini astfel scopul său murdar. De aceea, în această privință trebuie să fim foarte treji și să veghem, tocmai atunci, când biserica lui Isus intră pe ultima parte a căii istoriei sale (v. 1): cu privire la noi înșine, la frații noștri creștini și la bisericile noastre.

Pavel a văzut aici în orice caz o falsificare a Evangheliei și o lepădare a harului, dacă oamenii se comportau așa,

de parcă Mântuitorul păcătoșilor și jertfa Sa de la Golgota, harul Său și îndurarea Sa ar fi necesare numai pentru începătorii în credință, iar cei „avansați” ar fi trecut desigur deja dincolo de toate acestea. El a văzut aici o dezonorare a lui Isus și a jertfei Sale de la Golgota și a văzut că oamenii se pierd pe veci. De aceea, oriunde observa aceste lucruri, Pavel era extrem de alarmat, de exemplu, în Epistola către galateni. În astfel de situații, nici noi nu avem voie să vedem un „pluralism” prea tolerant în cadrul bisericii lui Isus. Problema este mult prea gravă. Unde există și în cercurile noastre concepții de genul celor menționate în pasajul nostru biblic, cu care ne-am obișnuit deja atât de mult, încât nici nu le mai observăm? Ispita vremurilor din urmă poate să fie biruită numai de o biserică adevărată, care trăiește în exclusivitate și cu recunoștință din harul lui Dumnezeu în Isus Cristos.

11. Instrucțiuni pentru slujire (4:6-16)

4:6-16: *Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Cristos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale bunei învățături pe care ai urmat-o până acum. 7 Ferește-te de basmele lumești și băbești. Caută să fii evlavios. 8 Căci deprinderea trupezască este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare. 9 Iată un cuvânt adevărat și cu totul vrednic de primit! 10 Noi muncim, în adevăr și ne luptăm pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel viu care este Mântuitorul tuturor oamenilor și mai ales al celor credincioși. 11 Poruncește și învață aceste lucruri. 12 Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea și fii o pildă pentru credincioși în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. 13 Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățatura pe care o dai altora. 14 Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin prorocie cu punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor. 15 Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele pentru ca*

înaintarea ta să fie văzută de toți. 16 Fii cu luarea aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei care te ascultă.

Isus le spune ucenicilor Săi: „V-am rânduit ca să mergeți și să aduceți rod...” (Ioan 15:16). El face acest lucru cu toți cei care sunt ai Lui, așa cum se plantează un pom. Și așa l-a pus Domnul Însuși atunci și pe Timotei în biserica din Efes, ca să continue acolo lucrarea apostolului Pavel și ca să aducă și rod. Din însărcinarea Domnului lui, după experiența sa, Pavel îi dă acum tânărului său colaborator, Timotei, instrucțiuni despre cum va sta corect în această poziție:

11.1 *Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri...* (v. 6).

11.1.1 *Frați:* membrii bisericii nu sunt supușii lui Timotei, ci frații lui, copiii aceluiasi Dumnezeu, pe care toți Îl pot numi Tată. Femeile sunt incluse și ele; ele sunt „comștenitoare ale harului vieții”, deci și ale calității de copii ai lui Dumnezeu și au parte de mântuirea veșnică (1 Petru 3:7; cf. Rom. 8:17). „Aici nu este nici parte bărbătească, nici parte femeiască” (Gal, 3:28; cf. Matei 22:30).

11.1.2 *Dacă vei pune în minte... aceste lucruri* – aceste lucruri înseamnă: ca și copii ai lui Dumnezeu trebuie să primim darurile spirituale și materiale ale Tatălui și să răspundem la ele cu mulțumire, dragoste și slujire ascultătoare (cf. 1 Tim. 4:4 și cele prezentate acolo), deci să stăm corect în circuitul sfânt cu Dumnezeu, menționat anterior.

11.1.3 *... vei fi un bun slujitor al lui Cristos Isus:* Timotei nu trebuie să joace rolul unui stăpân, nu trebuie să dorească să „stăpânească biserica” (cf. 1 Petru 5:3), ci să slujească: Domnului și prin prisma Lui oamenilor, în primul rând pe frați (cf. Matei 20:26-28). Iar a fi tocmai *un bun slujitor al lui Cristos* este cel mai înalt titlu, cea mai frumoasă laudă. Așa spune

Domnul nostru: „Cine vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru“ (Matei 20:26). Da, nu există nimic mai măreț și mai frumos – indiferent unde stă creștinul: în familie, la locul de muncă într-o meserie „lumească“, în sarcini publice etc., chiar și sub cruce și în suferință –, decât să fii un bun slujitor al lui Isus (cf. Col. 3:23). Aceasta merită toată osteneala și preocuparea.

11.1.4 *Te hrănești cu cuvintele credinței...*: cine vrea să slujească, să muncească, acela trebuie să mănânce zilnic, acela trebuie să trăiască cu ceva. Care sunt pentru el alimentele bune? *Cuvintele credinței*. Este Cuvântul lui Dumnezeu; aceasta este esența lui: prin ele este trezită credința și este hrănită, întărită, menținută să crească sănătos viața de credință. Iar aceste *cuvinte ale credinței* sunt – în slujba Domnului nostru – și instrumentul prin care credința este semănată și este hrănită și în alții. Pentru aceasta este necesar ca un slujitor al lui Cristos să mănânce și el mereu din „hrana“ pe care vrea să le-o dea altora, ca el însuși să fie un creștin „care este născut prin Cuvânt și care se hrănește cu Cuvântul, care se închină înaintea Cuvântului și care se apără cu Cuvântul“ (Ph. F. Spitta).

11.1.5 ... *și ale bunei învățături pe care ai urmat-o până acum*: omul, care crede în Isus, trebuie să străbată un drum, pe cel al urmării Domnului lui și trebuie să rămână pe el; tocmai la aceasta îl călăuzește *învățătura* biblică în gândire, vorbire, faptă, anume, la ce este conform lui Isus în fiecare situație, ce înseamnă aici „a călca pe urmele pașilor Lui“ (1 Petru 2:21).

11.2 Ferește-te de basmele lumești și băbești (v. 7a)

11.2.1 Calea urmării lui Isus, „calea, care duce la cer“, este îngrădită de indicatoare înșelătoare, pe care vrăjmașul – care nu se bucură de ținta noastră, de patria veșnică la Dumnezeu – le instalează prin ajutoarele lui. Legat de aceasta, el se dovedește extrem de inventiv. Însă toate indicatoarele au un element comun: prin ele, vrăjmașul vrea să-i îndepărteze pe urmașii lui Isus de Domnul lor și de urmele pașilor Lui: pentru unii, o ispită

este viața desfrânată. Altora le plac lucrurile „serioase“ – despre ei a vorbit Pavel în v. 3 – și cad în cursa lor.

11.2.2 Și acum auzim despre o a treia categorie de oameni: acestora le plac lucrurile „tainice, ciudate“; și pentru ei instalează diavolul indicatoare care să-i îndepărteze de Isus. În acest sens este vorba aici despre *basmele lumești și băbești*.

Pavel nu le disprețuiește în nici un caz pe femeile în vârstă. În 2 Timotei el vorbește despre marea moștenire spirituală pe care a primit-o Timotei de la mama și bunică lui; pe bunică Pavel o menționează prima (2 Tim. 1:5). Iar în scrisoarea către colaboratorul său Tit, scrisă cam în aceeași perioadă, Pavel vorbește despre modul în care femeile mai în vârstă din biserică trebuie să le îndemne practic pe femeile și mamele tinere în viața lor de creștine (Tit 2:3-5).

Nu este vorba deci de întrebarea, dacă femeile bătrâne ar trebui să spună și să povestească ceva, ci despre ce trebuie ele să vorbească, ce trebuie să povestească. Tocmai că există o mare deosebire, dacă femeile bătrâne le povestesc tinerilor și copiilor despre Isus și despre experiențele lor în credința în El și prin ispite. Sau dacă transmit mai departe tradiții păgâne: de exemplu, dacă le spun femeilor tinere ce vrajă trebuie să folosească o femeie pentru a le atrage atenția bărbaților asupra ei sau pentru a-l lega pe soțul ei de ea, cum trebuie „descântat“ un copil bolnav, cum se poate lua legătura cu morții pentru a afla de la ei lucruri tainice, cu ajutorul căror mascote și cu ce formule magice se cheamă norocul, se poate obține protecție împotriva altor oameni și se poate dobândi putere asupra lor. Este una, dacă bunicile își înfășoară nepoții în lucruri oculte și alta, dacă îi duc la Isus și pe Isus la ei, dacă trezesc în ei o primă dragoste pentru El și dacă se roagă pentru ei și cu ei. Într-o vreme, în care păgânismul nou și vechi se „revarsă“ de-a dreptul peste țara noastră, în special bunicile, femeile în vârstă poartă o mare responsabilitate: ce tradiție vor păstra și vor transmite ele mai departe, una păgână sau cea a Evangheliei?

11.2.3 Pavel îi scrie colaboratorului său Timotei: „Respinge basmele nespirituale! Nu te implica nici în discuții lungi pe tema lor!“ De regulă, nu este bine ca lucrurile oculte să fie prea

mult dezbătute înaintea oamenilor, nici chiar cu scopul de a le combate. Unii devin eventual curioși, încearcă și ei „o dată“ și sunt infectați, respectiv cad imediat în cursa practicilor oculte. Și de fiecare dată este o luptă de a scăpa din nou din această cursă, o luptă în care biruința ne este dată numai în crucea și învierea lui Isus, în sângele Lui și prin puterea victoriei Lui din duminica învierii și prin Duhul Lui, în Numele Lui (1 Cor. 15:57; Apoc. 12:11).

11.3 Caută să fii evlavios (v. 7b)

11.3.1 Timotei trebuie să-i avertizeze hotărât pe oameni să nu se implice în practicile oculte. Ce însă trebuie să umple zilele creștinilor, ce trebuie să le determine viața, în primul rând pe cea a lui Timotei, care trebuie să dea un exemplu, să fie un model cu viața lui? Care este „meseria“ pe care trebuie să o practice clipă de clipă? Pavel răspunde: *Caută să fii evlavios!*

11.3.2 În lumea elenă, *evlavia* a fost un sentiment general de respect față de cel sus-pus, de cel înstărit. Când era vorba de „zei“, *evlavia* includea distanța plină de teamă și venerație față de ei. *Evlavia* putea fi declanșată și de o credință în Dumnezeu și să însemne doar un sentiment și o atitudine de venerație „în sine“ și de asemenea o înfrânare etică, și fără ca aceasta să fi izvorât din frica de Dumnezeu.

11.3.3 În VT, situația este cu totul alta: *evlavia* este în fiecare caz viața trăită conștient în prezența lui Dumnezeu, sub privirea Lui, cu venerație și totuși nu la distanță față de Dumnezeu. Așa îi vorbește Dumnezeu lui Avraam: „Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană“ (Gen. 17:1). Avraam „a fost numit „prietenul lui Dumnezeu““ (Iacov 2:23). În mod corespunzător, despre Moise, care a trăit în prezența lui Dumnezeu, s-a spus: „Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui“ (Exodul 33:11).

11.3.4 În scrisorile anterioare, Pavel abia a folosit noțiunile de „evlavios“, „evlavie“. Dar acum, după ce bisericiile au fost parțial adunate deja de mai mult timp și când a fost vorba în

special și de împlinirea, de practicarea vieții de creștin, despre credința trăită, el a apelat la acest cuvânt în sensul lui fundamental vechi-testamental, ca expresie pentru existența generală a creștinilor, pentru atitudinea lor generală și întregul lor comportament.

11.3.5 *Evlavia*. Aceasta este viața ca într-o casă mare, luminoasă, chiar dacă afară domnesc întunericul și lupta. Iar omul este el însuși asemenea unei case luminate puternic. Suntem în lumină și în noi este lumină (cf. 2 Cor. 4:6; 1 Ioan 1:5-7). Dumnezeu „face să strălucească fața Lui peste noi“ (Num. 6:23-26). „Stratul gros de nori“ al păcatului omenesc, care face ca în lume să fie atât de întuneric (cf. Is. 59:2; 60:2) și din care se va abate ultima „furtună“, ultima judecată grea a mâniei lui Dumnezeu peste lume, pentru cei care cred în Isus este spulberat în focul dragostei și al suferinței Domnului nostru. În Vinerea Mare s-a abătut furtuna; s-a dezlănțuit, ne era destinată nouă, L-a lovit pe El. Isus „ne-a izbăvit de mânia viitoare“ (1 Tes. 1:10). Iar acum, dacă suntem la Cristos, în Cristos, Dumnezeu lasă să strălucească peste noi soarele harului Său; unde s-a dezlănțuit furtuna, acolo strălucește soarele. În Israel, după ce aducea jertfa, preotul avea voie să afirme: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze fața Lui peste tine și să Se îndure de tine...“ (Num. 6:23-26). Acest lucru este cu atât mai valabil de la Golgota încoace pentru toți cei care cred în Isus. Și dacă Dumnezeu lasă să strălucească fața Lui peste noi, suntem scăpați (Ps. 80:3). „Dumnezeu... ne-a luminat inimile...“ (2 Cor. 4:6). Domnul nostru Isus Cristos este Lumina lumii (Ioan 8:12) și de când a intrat prin Duhul Sfânt în cei care sunt ai Lui (Ioan 14:23; 2 Cor. 3:17a; cf. Gal. 2:20), și ei pot să fie lumina lumii (Matei 5:14). Trăim ca oameni care cred în Isus în mijlocul acestei lumi ca în Templul luminos, ba chiar putem să fim noi înșine un templu luminos (cf. 1 Cor. 6:19). *Evlavia* biblică le include pe toate acestea. Trebuie să recâștigăm cuvântul *evlavie*, care mult timp a fost folosit numai în sens negativ.

11.3.6 *Caută să fii evlavios* înseamnă ad litteram: „Caută să faci exerciții pentru a ajunge la evlavie!“ Și aici: „Nimeni nu se

naște învățat“. Este necesar să se învețe, să se exerseze conștient evlavia. La fel cum înotătorii învață să înoate înotând, evlavia corectă se învață prin evlavie, o astfel de viață vie de creștin prin împlinirea ei în cotidian. Evlavia trebuie să crească, să fie adâncită, să se maturizeze, să ia formă în viața noastră în fiecare situație; Cristos Însuși vrea „să ia chip“ în viața noastră (Gal. 4:19). Dacă-i dăm Duhului lui Dumnezeu loc în noi și dacă îi lăsăm lui conducerea (cf. Rom. 8:14), se ajunge la această cristalizare a vieții noi, dăruite nouă. Aceasta este atunci în această lume o devenire și o încă nedevenire. Însă avem promisiunea: „... Acela, care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos“ (Fil. 1:6).

11.4 Importanța evlaviei

Pavel motivează importanța evlaviei, afirmând în continuare: *Căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare* (v. 8).

11.4.1 În vremea aceea se știau foarte multe despre *deprinderea trupească*; în lumea elenă, din care făceau parte și „olimpiadele“, mulți oameni se antrenau pentru marile întreceri sportive; de asemenea, fiecare oraș mai mare își avea propriul stadion. Pe lângă aceasta mai erau multe alte exerciții fizice, în special asceza (cf. v. 3). Însă Pavel spune: *De puțin folos!* Asceza nu-l schimbă pe om înaintea lui Dumnezeu.

11.4.2 În schimb, exersarea, practicarea unei asemenea evlavii, o viață trăită tot mai deplin, aceasta înseamnă foarte mult. Așa accentuează Pavel: *Evlavia este folositoare în orice privință*, această viață trăită în întregime conform lui Isus – noi în El și El în noi – își are în totalitate, în toate privințele marile sale efecte: în viața la locul de muncă, și ca sclav (cf. Col. 3:23), ca soție față de un soț necredincios (1 Petru 3:1-6) și invers, ca părinți față de copiii care creează probleme, ca fiică sau fiu față de părinții necredincioși, ca și creștini în vremea aceea chiar și palatul lui Nero (cf. Fil. 4:22).

11.4.3 Evlavia are *făgăduința vieții de acum*. Putem deja acum să-L rugăm pe Tatăl nostru ceresc, în calitatea noastră de copii ai Săi. El ne poartă de grijă (Matei 6:9-13,25-34). Ce facem pentru Domnul nostru, în părtășie cu El, nu este zadarnic: „Osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică“ (1 Cor. 15:58; cf. Ioan 15:4 și urm.). Pentru toți credincioșii, pentru toți cei care trăiesc această evlavie este valabilă această promisiune a lui Dumnezeu: „Te voi binecuvânta... și vei fi o binecuvântare“ (Gen. 12:2; 17:1; Gal. 3:29).

11.4.4 Evlavia are *făgăduința vieții viitoare*: dacă L-am primit prin credință pe Cristos ca Domnul nostru, dacă-L dăm Lui, Duhului Lui din noi stăpânirea asupra vieții noastre, atunci suntem ca și copiii lui Dumnezeu (Ioan 1:12; Rom. 8:14) „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos“ (Rom. 8:17). Aceasta înseamnă că Domnul nostru Isus Cristos, Însuși marele Dumnezeu, ne face părtași la tot ce este, are și face El în veșnicie (1 Cor. 2:7; Col. 3:4; 1 Ioan 3:2; Apoc. 3:21; 22:5b). De asemenea, Dumnezeu va răspunde la slujba noastră slabă dincolo de cererile noastre și de capacitatea noastră de a pricepe (Matei 25:21; Luca 6:23,35; Gal. 6:9; Apoc. 11:18; 22:12). Dumnezeul nostru Însuși, dragostea Sa, părtășia pe care ne-o oferă El în eternitate, este „marea răsplată“ a celor care sunt ai Lui (Gen. 15:1).

11.5 Iată un cuvânt adevărat și cu totul vrednic de primit! (v. 9)

Pavel adaugă un fel de „Amin“ la afirmațiile sale: „Aceasta este în mod sigur adevărat...“. Este în final un Amin al lui Dumnezeu, pe care-L pune la promisiunile Sale, aprobarea Sa personală. Dumnezeu poate și vrea să-Și împlinească promisiunile; El este puternic și credincios. „Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat și toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioșie“ (Ps. 33:4).

Pavel continuă: acest cuvânt este *vrednic de primit*. Cecurile sau cărțile de credit ale unui om solvabil sunt acceptate de oricine fără ezitare ca fiind sigure și cu atât mai mult bancnotele unui stat, deși generația mai vârstnică din țara noastră a trebuit

să se confrunte deja de două ori cu experiența dureroasă (1923 și 1948), că valuta nu dăinuie în toate cazurile. Iar promisiunea, obligațiile autoimpuse ale Dumnezeuului credincios, atotputernic, veșnic, pe care El le-a întărit pentru credința noastră slabă și cu un jurământ (cf. Evrei 6:16-18), cei mai mulți le iau atât de puțin în serios; ei trec nepăsători pe lângă ele. Putem doar să le recomandăm cu insistență pe care o dă dragostea lui Cristos, să le punem neîncetat pe inimă oamenilor acceptarea acestui Cuvânt, acceptarea chiar a acestui Domn.

11.6 Pentru ce luptăm

Noi muncim în adevăr și ne luptăm pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu (v. 10a).

11.6.1 Faptul, că Pavel consideră Cuvântul, Evanghelia lui Dumnezeu în Isus Cristos „cu totul vrednic de primit“, devine vizibil și prin aceea, că se ostenește atât de mult pentru el; el luptă ca oamenii să nu cumva să lase ca acest dar minunat al marelui Dumnezeu să se întoarcă înapoi cu mențiunea „Refuzat primirea!“

11.6.2 *Noi*: Pavel se include aici împreună cu Timotei, cu ceilalți colaboratori ai săi în rândul tuturor creștini activi în slujba mărturisirii.

11.6.3 Da, implicarea în acest mod pentru Evanghelie aduce cu sine *muncă și luptă*. Vrajmașul se mobilizează (Ef. 6:11 și urm.); nimic nu-l deranjează mai mult decât înaintarea Evangheliei. Atunci domnia lui începe să se clatine; inimile oamenilor – ocupate de vrăjmaș – sunt cucerite pentru Isus și domnia Sa bună, așa cum a cucerit cândva Iosua Ierihonul (Iosua 6).

11.6.4 Cum și de ce rezistă Pavel și toți ceilalți în această luptă, aici, în această lume plină de împotriviri la Evanghelie, plină de potrivnici, de ajutoare vizibile și invizibile, omenești și demonice ale lui Satan? *Pentru că și-au pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, și-au pus toată încrederea în El. Cine este de*

partea lui Dumnezeu și de partea cui stă Dumnezeu este întotdeauna în superioritate. Chiar și un singur om cu Dumnezeu este, cum am spune, în majoritate (cf. 2 Împ. 6:16). Căci „dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră“? (Rom. 8:31; cf. Matei 28:20). *Nădejdea în Dumnezeu cel viu* este încrederea, certitudinea că Dumnezeu Își împlinește toate promisiunile.

11.7 ... Dumnezeu cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor și mai ales al celor credincioși (v. 10b)

11.7.1 *Mântuitorul* (textual; „Salvatorul“): lumea s-a retras în sine, în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, în schimb nu și Dumnezeu în ceea ce privește lumea. Marea Sa acțiune de ajutor și salvare pentru oameni în Fiul Său Isus Cristos se desfășoară în mod minunat. Numele „Isus“ înseamnă: „Dumnezeu ajută“ (cf. Matei 1:21). Isus este „marele program al lui Dumnezeu“ pentru salvarea omului și a omenirii: în trecut, Dumnezeu a făcut posibilă pacea prin Isus (2 Cor. 5:19; Col. 1:20), în prezent El ne oferă pacea Sa prin Cristos (2 Cor. 5:20; Apoc. 3:20) și în viitor El va revela pe plan mondial această pace, o dată cu revenirea lui Isus (Apoc. 19:11 și urm.); așa se realizează acest program.

11.7.2 Dumnezeu este numit aici *cel viu*: mesajul despre chemarea și alegerea lui Dumnezeu nu trebuie deci să-l înțelegem așa, de parcă Dumnezeu ar vrea doar o mică parte dintre oameni și de parcă ceilalți i-ar fi indiferenți. Conform 1 Tim. 2:4, Dumnezeu vrea „ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului“. Jertfa lui Isus de pe Golgota este pentru toți oamenii și este suficientă pentru toți oamenii; iar oferta salvării pe baza crucii de pe Golgota trebuie să ajungă la toți oamenii (cf. Matei 24:14; 28:18-20). Adesea „alegerea harului înseamnă doar succesiune“ (Philip Matthaus Hahn), așa cum a fost ales Israel mai întâi și apoi, după crucea și învierea lui Isus (cf. Ioan 1:29), și celelalte popoare au fost incluse în oferta harului lui Dumnezeu. Și adesea alegerea este chemarea

la o anumită slujbă, așa cum Isus a ales numai doisprezece bărbați să-I fie apostoli (Luca 6:13-16), însă mult mai mulți oameni la mântuirea veșnică.

11.7.4 *Mai ales Mântuitorul celor credincioși*: la cei care cred în Isus, adică la cei care se încredințează în întregime și fără rezerve în mâna Păstorului Bun, această voie mântuitoare a lui Dumnezeu ajunge la țintă. Căci așa spune Scriptura: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom. 1:16). Ca unii care am venit la credință suntem conștienți de faptul că nu am fi ajuns niciodată aici, dacă Tatăl nu ne-ar fi atras la Fiul (Ioan 6:44). Legat de aceasta, nu știm dacă El a lucrat deja atât de mult în alții, ca în noi. Aceasta ne face cu atât mai smeriți și mai răbdători față de ceilalți. În plus, putem chiar să fim cu mult depășiți de oameni care acum mai sunt încă departe de Evanghelie; căci Domnul nostru spune: „Cei din urmă vor fi cei dintâi” (Matei 19:30).

11.8 Pavel îi dă lui Timotei instrucțiunea:

Poruncește și învață aceste lucruri (v. 11)

11.8.1 El trebuie să *învețe*, nu să fie numai un vestitor care-i cheamă pe oameni la pocăință și credință – adică la convertire –, ci trebuie să-i ia în ucenicie pe termen lung, să-i pună pe o cale corespunzătoare lui Isus a gândirii, vorbirii și fapturii și să și exerseze, să practice împreună cu ei această viață nouă, această ucenicie a lui Isus, această evlavie (v. 7).

11.8.2 *Poruncește aceste lucruri*, spune Pavel în primul rând. Timotei a fost probabil un tânăr modest, poate prea modest, care nu avea curajul să dea brusc o instrucțiune clară. Ei bine, el trebuia să rămână smerit (cf. celor spuse la v. 6, [“frați”]; 1 Petru 5:3), însă trebuia liniștit să îndrăznească să vestească poruncile lui Isus, nu porunci proprii. Isus vrea să domnească în cei care sunt ai Lui, „până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub

picioarele Tale” (Ps. 110:1). El va face acest lucru odată în lumea întreagă, însă în cei care cred în El o face deja acum; așa sunt ei „avangarda” marii cete care va urma (cf. Is. 45:23 și urm.; Rom. 8:14; 1 Cor. 15:25-28; Iacov 1:18; Apoc. 5:13; 11:15; 19:11-20:6).

11.9 Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea (v. 12a)

Aici, unde Pavel îl încurajează pe colaboratorul său Timotei într-un asemenea mod să vorbească, ba chiar să poruncească (v. 11), el ajunge să vorbească de un motiv deosebit pentru reținerile lui: *tinerețea* lui. Trebuie să fi trecut zece ani buni, de când Pavel l-a luat ca însoțitor pe Timotei, pe atunci încă foarte tânăr, în timpul celei de-a doua călătorii misionare (Fapte 16:1-3). Între timp se poate ca Timotei să fi avut în jur de 35 de ani; în biserică au fost evident și un număr mai mare de creștini mai vârstnici (1 Tim. 5:1 și urm.). Acum Timotei trebuia să-l reprezinte pe apostolul Pavel, care atunci a avut probabil în jur de 60 de ani, și chiar să *poruncească* din perspectiva Cuvântului lui Dumnezeu (v. 11). În mod sigur, unii nu au acceptat acest lucru din partea tânărului Timotei. Însă el nu trebuia să se lase împiedicat de aceasta de la împlinirea loială și curajoasă a sarcinii sale pe care o primise de la Pavel, ba chiar de la Domnul Însuși.

La alții, timiditatea în împlinirea sarcinilor poate avea și alte motive: astăzi poate vârsta prea înaintată, nivelul scăzut de educație, apartenența la o etnie disprețuită. Însă un slujitor al lui Isus Cristos nu-și reprezintă propria cauză, ci pe cea a Domnului lui, iar autoritatea lui nu se bazează pe preferințe omenești, pe care el poate le are, ci în exclusivitate pe însărcinarea și împuternicirea prin Domnul lui.

11.10 Fii o pildă pentru credincioși în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție (v. 12b)

Un lucru trebuie el însă să-l facă, dacă cere de la alții să asculte de porunca și călăuzirea Domnului: să asculte mai întâi el însuși de acestea, în toate privințele. El trebuie astfel să caute să-I fie plăcut lui Dumnezeu cu întreaga lui viață și relația lui cu

oamenii trebuie s-o abordeze din perspectiva ascultării de Cuvântul lui Dumnezeu, a primirii harului Său, a rugăciunii, în special a mijlocirii pentru ei, pentru a rămâne în felul acesta în toate sub călăuzirea Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu. Aceasta dăruiește împuternicire lăuntrică, autoritate spirituală nemărginită. Dumnezeu Însuși o dăruiește. Și în felule acesta dă un slujitor al lui Cristos, poate abia conștient, și o pildă, un exemplu pentru credincioși, pentru frații creștini, pentru ceilalți credincioși, în special pentru cei care au venit abia de puțin timp la credință.

11.10.1 O pildă în vorbire: cum le vestește el oamenilor – înaintea lui Dumnezeu – Cuvântul Lui, chibzuit, atent, invitând, trezind încrederea și ajutând, atât celor credincioși, cât și celor necredincioși și cum se folosește de fapt darul minunat de a putea vorbi. – Cum stăm noi la acest capitol?

11.10.2 O pildă în purtare: cum își trăiește el zilele, de la o sarcină la alta și cum privește el în tot acest timp în sus, la Domnul lui (cf. Evrei 12:2) și cum se lasă călăuzit de El – „îndreptându-se sincer spre El“ (G. Tersteegen).

11.10.3 O pildă în dragoste: cum li se dedică el oamenilor și cum le aduce și le mărturisește prin aceasta dragostea lui Dumnezeu. Limba greacă are mai multe expresii pentru cuvântul nostru „dragoste“: aici apare cuvântul, care este folosit în NT grecesc pentru dragostea lui Dumnezeu, care nu se caută pe sine și care nu se limitează la simpatii; este dragostea cu care a iubit Dumnezeu lumea (Ioan 3:16). Această dragoste trebuie transmisă mai departe. În felul acesta, celor neprietenoși nu li se răspunde la impolitețea lor: „Cum îmi faci tu mie, așa îți fac eu ție!“, ci „Așa cum mi-a făcut El mie, așa îți fac și eu ție!“

11.10.4 O pildă în credință: în dedicarea vieții lui Isus și în același timp cu mare încredere în El; și aici trebuie dată o pildă în vremurile din urmă, pline de necaz. Ce ar însemna, dacă un creștin nu și-ar „molipsi“ confrății într-o asemenea situație cu frică, griji și teamă de suferință, ci cu curajul credinței, încredere neclintită în Domnul și disponibilitate pentru suferință!

11.10.5 O pildă în curăție: din cauza multelor sale călătorii, se poate ca Timotei să fi rămas necăsătorit, la fel ca Pavel. În acest caz, și aceasta era o problemă de autoritate lăuntrică, ca viața lui să rămână curată, până în cele mai mici gânduri (cf. Matei 5:28), și în consilierea spirituală a femeilor și a fetelor. Însă prin curăție este vorba și de sinceritatea motivelor, de integritatea scopurilor, de altruismul sincer.

11.11 *Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora (v. 13)*

Ia seama, continuă Pavel, ai grijă, îndreaptă-ți toată atenția asupra acestor lucruri.

11.11.1 Citirea Scrierilor VT cât și – în măsura în care erau disponibile – a Evangheliilor, care tocmai apăruseră în vremea aceea, a scrisorilor apostolice și a Faptelor Apostolilor tocmai finalizate în vremea aceea. Membrii bisericii nu posedau aceste scrieri în mod personal. Li se întipăreau în minte prin citirea repetată în adunarea bisericii. Așa învățau ei să trăiască în Cuvântul lui Dumnezeu și să-și schimbe viața în mod corespunzător. De asemenea, prin această citire, credința lor primea o temelie tare. Citirea acestor scrieri a fost în felul acesta un element important al slujbei religioase a creștinismului primar.

11.11.2 După citire este menționată îndemnarea; aceasta avea loc în interpretarea și propovăduirea ulterioare citirii Scripturii, în discuții individuale, la vizitele în familii și în bisericile în casă etc. Cuvântul din textul original, care este tradus aici prin „îndemnare“, are multe sensuri: „a chema“, „a înflăcăra“, „a încuraja“, „a mângâia“, „a consilia“. Toate acestea trebuia să le facă Timotei și să-i călăuzească la fel pe membrii bisericii să preia și ei alături de el această sarcină. Așa le scrie Pavel creștinilor din Tesalonic: „Întăriți-vă unii pe alții“ (1 Tes. 5:11; cf. Col. 3:16). El a și reglementat acest lucru, dacă la propovăduirea în cadrul slujbei religioase participau mai mulți membri ai bisericii (1 Cor. 14:29-33).

11.11.3 Timotei trebuia și să *învețe*, aceasta înseamnă introducerea pe o perioadă mai lungă de timp în marile planuri revelate ale lui Dumnezeu, în înțelegerea pașilor Săi din istoria mântuirii, însă și în tot ce ține de ascultarea credinței, de urmarea lui Isus, de sfințirea vieții și a ființei, de slujirea prin vorbă, faptă și mijlocire.

Pavel adaugă: *până voi veni* (cf. 1 Tim. 3:14). Pentru Timotei a fost vorba deci de o sarcină pe termen limitat. Cu atât mai mult trebuia să se concentreze acum asupra ei. – Cu toții stăm sub acest „până voi veni“, „până voi reveni“, anume până la revenirea Domnului nostru Isus Cristos (Luca 19:13). Putem deci să cuprindem cu vederea sarcina pe care o avem; timpul, în care ea poate fi împlinită, este limitat; cu atât mai credincios trebuie s-o împlinim. Căci Domnul nostru vrea să ne găsească în slujba pe care ne-a încredințat-o (Luca 12:37). De dragul Domnului, de dragul oamenilor încredințați nouă, a celor credincioși și a celor necredincioși și de dragul bucuriei revederii noastre cu Domnul care revine (Luca 12:37 și urm.) trebuie să împlinim toate sarcinile pe care ni le-a încredințat El.

11.12 Nu fi nepăsător de darul care este în tine, care ți-a fost dat prin prorocie cu punerea mâinilor de către ceata prezbiterilor (v. 14)

11.12.1 Cum urma să poată face Timotei toate lucruri care i-au fost date ca sarcini? Cum avea el să nu-și piardă curajul în toate aceste sarcini? Tocmai ca răspuns la această întrebare a scris Pavel: *Nu fi nepăsător de darul care este în tine*.

11.12.2 Timotei avea Duhul Sfânt; el a fost umplut de Duhul Sfânt deja de când a venit la credință (Ioan 7:39; Ef. 1:13). Iar Duhul Sfânt a fost deja dintotdeauna în viața lui ambele aspecte: dar mântuitor și dar pentru slujire, darul lui Dumnezeu, care-l făcea copilul lui Dumnezeu și sigur de toată nădejdea (Rom. 9:14-17; cf. 2 Cor. 3:12a; Col. 1:27b) și de asemenea darul lui Dumnezeu care-l echipa pentru slujire, ca creștin (cf. Rom. 12:4-8); amândouă aceste aspecte le împlinește Duhul lui Dumnezeu în toți credincioșii.

11.12.3 Însă acum, la Timotei a fost vorba despre o sarcină deosebită, anume de a fi colaboratorul apostolului Pavel. Prezbiterii din Litra i-au dat la despărțire, din partea lui Dumnezeu și cu autoritatea Duhului Sfânt o promisiune corespunzătoare și și-au pus mâinile peste el, ca binecuvântare, cu efectul că acum a și primit efectiv echipamentul special pentru slujire, darul harului deosebit de care avea acum nevoie, astfel încât să poată face ceea ce trebuia să facă. La fel își pusese odinioară frații din biserica din Antiohia mâinile peste Pavel și Barnaba, la plecarea acestora (Fapte 13:3).

11.12.4 Timotei nu trebuia să aibă niște daruri oarecare – daruri, la care el să poată ocazional să viseze –, ci tocmai pe acelea de care avea nevoie pentru slujba lui. Unde Dumnezeu dă sarcini, El dă și astăzi darurile naturale pentru sarcină, iar celui care crede în El îi dă în special și darurile Duhului (în greacă, *charismata*). Iar Dumnezeu îl pusese pe Timotei foarte clar în sarcina lui, începând cu intrarea lui în cercul colaboratorilor apostolului Pavel (Fapte 16:1-3). – Fiind deschiși pentru călăuzirea lui Dumnezeu, vrem și noi să cerem darurile necesare pentru sarcinile încredințate și să le cerem și unii pentru alții, în rugăciune; iar apoi, pe baza mijlocirii și a Cuvântului lui Dumnezeu, putem să le promitem celor astfel însărcinați că vor primi aceste daruri, prin punerea mâinilor.

11.12.5 Timotei trebuie acum să țină cont de acest dar și să se mângâie cu el, să ia în calcul darul încredințat lui, tocmai acum, când în absența apostolului Pavel trebuia să facă totul singur; iar în biserica diversificată din Efes greutățile în mod sigur nu au lipsit.

11.13 Creșterea

Așa scrie Pavel mai departe: *Pune-ți pe inimă aceste lucruri, să nu piezi aceste lucruri din vedere, îndeleptez-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți* (v. 15).

Să fi stat pe loc ar fi însemnat regres. Însă prin faptul, că Timotei avea grijă, pe de-o parte, de propria sa evlavie, de obiceiul lui

de a se ruga, de ascultarea credinței lui, de sfințirea lui și că, pe de altă parte, stătea curajos și loial în munca pentru alții, el a crescut în mod clar în ochii tuturor în cunoștință (Ioan 7:17) și de asemenea în rodnicia pentru Domnul lui (Ioan 15:5,16).

Prin aceasta a dobândit apoi fără mare vâlvă și tot mai multă încredere și autoritate în biserică.

Secretul faptului, că oamenii ascultă efectiv cuvântul nostru și se orientează după el, nu este legat în ultim rând de întrebarea, dacă noi, la rândul nostru, ascultăm de Dumnezeu, în plus de cei care au primit sarcina să ne aducă mesajul Său. Așa se spune despre Samuel: „Domnul... n-a lăsat să cadă la pământ nici unul din cuvintele Sale“. Acest lucru era legat clar de faptul că Samuel „nu a lăsat să cadă la pământ“ nici unul din cuvintele preotului Eli – spre deosebire de fiii acestuia – și nici unul din cuvintele lui Dumnezeu (1 Sam. 3:4-10,19 și urm.).

Acest întreg pasaj 1 Tim. 4:6-16 conține instrucțiuni extrem de importante pentru slujire ale de acum bătrânului slujitor al lui Cristos, Pavel, adresate celui mai apropiat colaborator al lui, dar în același timp și responsabililor tuturor generațiilor următoare ale bisericii lui Isus. Acest lucru este valabil în special pentru vremea, în care biserica va intra în umbra întunericii escatologice, așa cum a fost atunci, în zilele împăratului Nero, la un pas de întunericul persecuțiilor romane. Este extrem de concludent de văzut ce indică acum Pavel – pe baza mijlocirii sale, sub călăuzirea Duhului Sfânt și conform îndelungatei lui experiențe din multe localități.

11.14 Fii cu luarea aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri (v. 16a)

În încheiere, Pavel accentuează încă o dată că Timotei trebuie să-și îndrepte toată atenția atât asupra propriei sale stări a credinței, cât și asupra călăuzirii celorlalți la credința trăită. Aceasta nu înseamnă că un om ar trebui mereu să se cerceteze și să devină mereu nesigur în slujirea lui. Cu toate acestea, este important să-și verifice mereu – sub Cuvântul lui Dumnezeu și conștient de prezența Lui – propria sa viață de credință și de

rugăciune, cât și loialitatea în sfințire, și tot așa și slujba lui pentru alții, mai ales cum propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu, dacă ajunge să-L propovăduiască în întregime: harul lui Dumnezeu pentru păcătoși și ca urmare a acestuia bucuria în Domnul, ascultarea credinței și nădejdea vie.

Pavel mai adaugă: *Stăruiește în aceste lucruri*. O astfel de alergare a creștinului, în special în slujire, cum este însărcinarea pe care a primit-o Timotei, nu se aseamănă cu „distanța pentru sprint“, pe care concentrarea este de scurtă durată și se trece imediat de linia de sosire, ci mai degrabă cu „o cursă de Maraton“. Așa spune Epistola către evrei: „Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintă“ (Evrei 12:1). Iar Domnul nostru spune: „Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit“ (Matei 24:13).

11.15 De ce sunt toate aceste lucruri extrem de importante? Pavel motivează: Dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei care te ascultă (v. 16b)

Am vrea să întrebăm: Nu ne mântuie numai singur harul lui Dumnezeu (cf. Rom. 3:21-28)? Nu vorbește Pavel aici acum totuși despre o neprihănire și salvare a omului, de exemplu cea a responsabilului din biserică, prin propriile sale fapte? Nu, Pavel însuși a fost iertat pe drumul spre Damasc; aceasta este temelia întregii sale vieți ca și creștin; în scrisoarea noastră el vorbește extrem de clar despre acest lucru (1 Tim. 1:12-17). La fel și tânărul Timotei a fost iertat la vremea lui; de asemenea, și pentru el a fost valabil: „Prin har ați fost mântuiți, prin credință... Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui...“ (Ef. 2:8-10). Însă de credință ține și ascultarea credinței (Rom. 1:5; 16:26). Dumnezeu ne-a „zidit în Cristos Isus pentru faptele bune“ (Ef. 2:10). Însă ceea ce face omul aici, el nu face ca să fie primit de Dumnezeu, ci din dragoste și recunoștință pentru că a fost deja primit. Ei bine, ca oameni iertați, a refuza să ascultăm de Domnul ar fi o evadare din credință, deoarece din credință face parte în mod esențial ascultarea credinței. Acesta a fost păcatul lui Saul, cu privire la care Dumnezeu a constatat: „Se abate de la Mine“ (1 Sam.

15:11). A rămâne statornic la Isus include ascultarea credinței noastre, cât și însărcinarea noastră de a-i sluji pe alții, pentru ca și ei să rămână la Isus și să ajungă la țintă. La aceasta nu putem decât să ne încredem în Domnul, care „lucrează în noi și ne dă, după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea“ (Fil. 2:13).

Studiu biblic despre 1 Timotei 4:6-16

1. Introducere

Un misionar din Indonezia a relatat, cum pe una din marile insule, unde a misionat, a făcut din nou odată o incursiune misionară în interiorul insulei, cu ajutorul unei bărci cu motor cu care a înaintat pe unul din fluvii, pornind dinspre coastă. Într-un sat mare de pe malul fluviului, propovăduirea lui a găsit un interes izbitor, Bibliile și broșurile împărțite au fost primite cu recunoștință. Când a vrut să plece din nou mai departe, un tânăr l-a rugat insistent să-l boteze. Misionarul i-a răspuns că ar fi încă prea devreme pentru botez; tânărul ar mai trebui să fie învățat încă multe lucruri din Evanghelie, iar el avea să revină după un an. Însă tânărul a rămas la cererea lui: în mod sigur avea să citească Biblia, avea să împlinească Scriptura și avea să se și roage, iar el dorea deja acum să lucreze cu Evanghelia printre consătenii lui. Pentru aceasta trebuia însă să-I aparțină în întregime lui Isus și de aceea să fie botezat. În cele din urmă, misionarul a fost de acord. Tânărul înțelesese deja puțin Evanghelia în urma propovăduirii misionarului. Însă apoi s-a apucat de citit, în special Evangheliile și scrisorile NT. Vroia să ducă o viață de rugăciune și de ascultare corectă a credinței. Tânărul dorea să învețe și să trăiască Evanghelia și în fața consătenilor lui. Vrajitorii le povesteau oamenilor cu totul altceva și la fel le spuneau bătrânele femeilor tinere tot felul de vrăji și descântece. Însă tânărul a rămas

credincios. El citise: „Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos... apoi veți primi darul Sfântului Duh“ (Fapte 2:38). Așa s-a știut el împuternicit pentru slujba sa. – Pavel ar fi putut să-i fi scris și lui acest pasaj din scrisoare. Și într-un anumit sens, pasajul îi era adresat și acestui tânăr indonezian. Încheierea scrisorii: „Harul fie cu voi toți!“ (6:21) este pentru toți cei care citesc scrisoarea. – Când misionarul a revenit – așa cum anunțase – după un an, a fost extrem de surprins de faptul, că aproape întregul sat fusese misionat prin lucrarea tânărului, că oamenii aveau deja cunoștințe destule de bune din Evanghelie și mulți doreau să fie botezați.

2. Întrebări pregătitoare

Care va fi urmarea, dacă vom rămâne și noi așa la învățătura bună a Evangheliei? La ce trebuie să renunțăm hotărât, relativ la aceasta? Ce produc evlavia și sfințirea adevărate? Pentru ce trebuie să luptăm și în ce trebuie să nădăjduim? Cât de departe merge voia mântuitoare a lui Dumnezeu? De ce poate Timotei să continue liniștit să lucreze? De ce putem și noi lucrul acesta?

3. Tema

Instrucțiuni și indicatoare pe cale pentru lucrarea mondială.

4. Structura

- Care sunt urmările, dacă rămânem statornici la Cuvântul bun al lui Dumnezeu, la Evanghelie.
- Ce trebuie respins în mod clar relativ la aceasta, dacă vrem să rămânem la Cuvântul bun al lui Dumnezeu, la Evanghelia Sa.
- Evlavia adevărată și sfințirea sunt premisele pentru adevărata autoritate lăuntrică.
- În ce direcție trebuie luptat.

e) Cât de departe merge voia mântuitoare a lui Dumnezeu și ce trebuie făcut prin urmare de slujitorii lui Cristos.

f) Lucrează liniștit mai departe! La tine, premisele există.

5. Încheiere

În ziua de azi, fiecare credincios ar trebui să încerce să construiască un mic nucleu misionar în locul unde se află el, ca acel tânăr din Indonezia, un nucleu de oameni care fac pașii credinței, care sunt călăuziți să facă pașii credinței. Astăzi înaintăm adesea foarte greu cu evanghelizările în poporul nostru, în țara noastră. Însă prin astfel de cercuri mici, în care încercăm să adunăm credincioși în jurul Bibliei, în jurul Domnului lor, s-ar putea totuși să progresăm. Cu „nucleul din jurul izvorului“, cu cercul din jurul Bibliei se zidește astăzi biserica lui Isus, adunarea lui Isus Cristos. Așa putem să rămânem la atac cu Evanghelia chiar și în ispitele escatologice. Prin Duhul și dragostea Lui, fie ca Domnul nostru să ne facă în această privință inventivi, atenți și curajoși!